

знижують її ефективність. Йдеться про домінування у вітчизняному передавальному механізмі грошово-кредитної політики валютного каналу, який нині є основним чинником зростання пропозиції грошей в Україні, незначну роль процентного каналу в регулюванні грошово-кредитного ринку та особливості очікувань суб'єктів економіки щодо майбутньої динаміки обмінного курсу гривні щодо долара США, яка базується насамперед на змінах офіційного курсу гривні, що встановлюється Національним банком України.

Враховуючи важливість для економічного розвитку України цінових стабільності, НБУ в реалізації грошово-кредитної політики, виходячи із середньострокової стратегії, орієнтується на необхід-

find similar papers at core.ac.uk

provided by Institutional Repository of Vadym Hetma

стання інфляційного орієнтира як головної мети грошово-кредитної політики має передувати певний перехідний період, протягом якого НБУ спрямовуватиме свої зусилля на підтримку як зовнішньої стабільності національної валюти через регулювання обмінного курсу, так і внутрішньої цінової стабільності. У цей період має бути створено низка умов, серед яких: макроекономічна та фінансова збалансованість, поступовий перехід до режиму вільного плавання обмінного курсу, достатній розвиток ринку цінних паперів, трансмісійних механізмів, комунікації центрального банку зі суб'єктами господарювання і населенням.

У системах методів грошово-кредитного регулювання операції на відкритому ринку мають пріоритетне значення при реалізації тактичних цілей центрального банку. Операції на відкритому ринку є одним з найбільш точних і гнучких інструментів регулювання грошової пропозиції, що дає змогу швидко досягти намічених цілей.

Сурай Д. В.

«Фінанси і кредит», 5 курс,

*ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»*

Науковий керівник — к.е.н., доцент Дегтярьова Н.В.

ПОТЕНЦІАЛ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ФОНДІВ У КОНТЕКСТІ СТИМУЛЮВАННЯ ІНДИВІДУАЛЬНИХ ІНВЕСТИЦІЙ

Однією із найбільш гострих економічних проблем сьогодення для України є висока частка «тіньової» економіки. Деструктивний вплив «тіньового» сектору деформує економічні процеси в багатьох сферах, у тому числі — на фондовому ринку. Його кількісні та якісні характеристики не задовольняють основних учас-

ників, не сприяють ефективному розподілові капіталу між різними суб'єктами. Фондовий ринок України залишається механізмом, який суттєво не впливає на економічні процеси.

Протягом усього періоду незалежності з ряду причин державі так і не вдалося подолати негативні тенденції щодо індивідуальних інвестицій. Не в останню чергу це стало наслідком і значної недовіри, що панує серед громадян України стосовно механізмів фондового ринку та його фінансових інструментів. Фактично, на сучасному етапі населення України вкрай обмежено розглядає власні інвестиційні стратегії — з переважним домінуванням банківських депозитів, ігноруючи можливості колективного інвестування — ІСІ та НІПФ.

Одним із найбільш результативних засобів для стимулювання індивідуальних інвестицій на фінансовому ринку, на наш погляд, є розвиток спільного інвестування. Інвестиційні фонди в Україні пройшли складний шлях — від існування кількох ІСІ з обсягом активів у кілька тисяч гривень, до потужної індустрії, в яку залучено значний обсяг ресурсів, фахівців тощо. Разом з тим, на сучасному етапі слід говорити про необхідність докорінних якісних і кількісних змін на цьому сегменті.

Слід визнати, що на сьогодні ринок спільного інвестування в Україні функціонує переважно як механізм обслуговування фінансових стратегій крупних гравців, які представляють провідні фінансово-промислові групи. В той же час, існуючий потенціал домогосподарств у повній мірі не використовується.

Так, за даними УАІБ інвестори у липні-вересні 2013 року продовжували вкладати кошти, головним чином, у венчурні ІСІ, а також в інші закриті фонди. У венчурному секторі основну частку утримували вітчизняні інституційні інвестори (скоротилася із 79,5 % до 77,6 %). Вони також зменшили свою вагу і у сукупній вартості чистих активів індустрії ІСІ — із 78,5 % до 76,8 %.

Так, можна погодитися з тим фактом, що соціально-економічна ситуація в Україні на сучасному етапі не дає можливості більшості громадян мати заощадження та використовувати їх для інвестицій у різноманітні фінансові інструменти. Проте, потенціал цього сектору не можна недооцінювати — значні ресурси знаходяться в «тіні», і за умови появи надійних об'єктів для інвестування вони можуть бути використані для формування довгострокових ресурсів в українській економіці.

У той же час, такий шлях є непростим і вимагає адекватних кроків як з боку держави, так і з боку самих інвестиційних фондів. Насамперед вони повинні бути спрямовані на те, щоб підвищити надійність вкладень громадян в інвестиційні фонди. Вирі-

шення цього завдання неможливе без вагомих змін на фондовому ринку, насамперед, в розвиткові його інфраструктурної складової, збільшення кількості фінансових інструментів, в які можуть інвестувати акумульовані кошти вітчизняні інвестиційні фонди.

Отже, можна зробити висновок, що зростання індивідуальних інвестицій в цінні папери емітовані ІСІ можливе за рахунок подолання існуючих проблем на фондовому ринку, проте є важливим кроком для розбудови ефективної економіки в нашій країні на сучасному етапі.

Тимошик О. Л.

«Фінанси і кредит», 5 курс

*ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»*

Науковий керівник — к.е.н., доцент Шапран Н.С.

ОВДП — РИНКОВИЙ ІНСТРУМЕНТ ЧИ ЗАСІБ МАНУПУЛЮВАННЯ?

Облігації внутрішньої державної позики, як структурний елемент державного боргу, здійснюють значний вплив на функціонування та розвиток економіки держави. В Україні ОВДП є важливим джерелом покриття дефіциту державного бюджету України, погашення раніше взятих боргових зобов'язань, поповнення статутного капіталу державних банків та державних підприємств.

Розвиток і формування ринку внутрішніх державних облігацій в Україні супроводжується певними проблемами та суперечностями.

Головною проблемою, яка стала актуальною ще від початку зародження ринку ОВДП, є відсутність цільового використання коштів, отриманих від випуску ОВДП. Іншою проблемою в розвитку ринку ОВДП в Україні можна вважати структуру власників державних облігацій, коли банки та НБУ є головними інвесторами на ринку ОВДП, а частка індивідуальних інвесторів дуже незначна. Зокрема, станом на 14.02.2014 р. загальна сума ОВДП в обігу сягає 255 млрд грн, з яких 58,72 % належать НБУ, 31,77 % — іншим банкам (у т.ч. державним), 5,06 % — нерезидентам та 4,44 % — іншим інвесторам (ув т.ч. індивідуальним інвесторам, ІСІ, НПФ та іншим).

З 19.02.2010 доступ до участі в аукціонах з первинного розміщення ОВДП мають лише банки — первинні дилери (Ощадбанк, Укресім банк, Укргазбанк, УкрСиббанк, ФІДОБАНК, СБЕРБАНК РОСІЇ, ОТП Банк, Дельта Банк, Райффайзен Банк Аваль, ВТБ Банк, Універсал Банк, Укрсоцбанк, Сітібанк, НАДРА, ІНГ Банк Україна, Хрещатик, ПУМБ). Решта бажаючих вкласти кошти в державні цінні папери мо-